

ба, но той не се обръщалъ, а работилъ и работилъ. Когато билъ навлезълъ вече до срѣдата на планината, нѣкой извикалъ отгорѣ му:

— Кюрди!...

Кюрди забравилъ обѣщанието си и неволно се оиърналъ. Той пакъ видѣлъ задъ себе си джуджето което му се изсмѣло и избѣгало. Планината пакъ почнала да се затваря и той избѣгаль, за да не бже затиснатъ вътрѣ.

Но Кюрди и тоя пжтъ не се отчаялъ. На другия день той пакъ се изправилъ съ копачката прѣдъ планинитѣ. Тамъ видѣлъ пакъ старата жена, която пѣяла сжщата своя пѣсень. Кюрди се спрѣлъ, изгледалъ я и видѣлъ, че тя умираше отъ студъ. Тогава той ѝ далъ намѣтката си и казалъ:

— Земи я и се стопли!

Като почналъ да работи, той чулъ пакъ пѣсеньта на джуджето и рѣшилъ вече да не се обръща ако ще би цѣлата планина да се срути задъ него.

Така той работилъ цѣли три мѣсеци—джуджето правеше какви не хитрини да го накара да се обърне, но Кюрди пѣялъ, работилъ и не поглеждалъ назадъ. Той не сѣщаль умора, той не спалъ и не почивалъ. Той знаелъ, че неговия трудъ ще избави народа му и копалъ денонощно. Подъ копачката падала желѣзния прѣстъ, рушили се желѣзнитѣ камъни и той се напрѣдвалъ навѣтрѣ въ планината.

Най-послѣ желѣзната планина се отворила отъ другата страна и Кюрди излѣзълъ на широко и видѣлъ прѣдъ себе си най-хубавата страна на свѣта. Небето бѣло ясно и високо, слънцето свѣтило весело и животворно, полята се зеленѣли, птички хвъркали по клонитѣ на разцвѣтѣлитѣ дървета, бистри извори бърбукали и оросявали ливадитѣ.

Всичкитѣ хора отъ мрѣтвата страна като чули, че Кюрди пробилъ планината, юрнали се прѣзъ дупката и излѣли въ хубавата земя при него.

Кюрди билъ посрѣщнатъ съ радостъ отъ народа на веселата земя. Тамъ дошла възседнала на